

ikke ringe Fordele overfor Venstre —, men fordi et Valg, som bragte dem i Kamp med Venstre, vilde betyde en Fare for at sætte det kære Samarbejde over Styr og muligvis, hvad der er det, som de Konservative frygter mest af alt, fremkalde et nyt 1912, da Venstres kamæleonagtige Politik pludselig fik en ny Farve i Grundlovsforslagets Fremsættelse. Altsaa, fordi de Konservative fremfor alt ønsker det Samarbejde, som gør Venstre konservativt — thi de stoler langt mere paa Konservatismen i Venstre end paa Konservatismen i sig selv —, derfor tier de. Og Venstre tier ogsaa, Ministeriet tier forsigtigt, de ønsker ingen Udtalelse af Tildid, de forlanger ikke noget, og hvis den videre Udvikling af Situationen skulde medføre den Nødvendighed, at de sagde noget, saa kan det høje Ting være ganske overbevisende om, at det bliver intetsigende.

Under denne almindelige Favshed har Socialdemokraterne bebudet Fremsættelse af et Mistillidsvotum. Dette betyder selvfølgelig ikke, at Socialdemokraterne først nu nærer Mistillid til den nuværende Regering, der er en Fortsættelse af den foregaaende; de har næret det hele Tiden, men mener, at Forholdene nu gør det nødvendigt for dem at sige det. Vi er fremdeles af den Opfattelse, at 1920-Flertallet, som er skabt ved et Valg, som det selv fremkaldte, helst burde sidde sin Tid ud. Som jeg tidligere har sagt, dette Ministerium bør ikke styrtes, det bør falde sammen af sig selv. Og det var jo saa godt begyndt derpaa, det er faldet i to Skred, og vi ved alle, at det tredie er ikke saa langt borte-liggende. Det skulde sidde sin Tid ud og have Ansvaret for den Politik, som det har ført i disse Aar, og hvis Fejl det er umuligt at redressere. Jeg har hørt Venstretalere sige ude i Landet, at naar Socialdemokraterne nu fremsætter et Mistillidsvotum, er det, fordi de er umættelige i Begærlighed efter at komme til at overtage Landet i den glimrende Tilstand, hvori det nu befinder sig efter Ministeriet Neergaards udmærkede Politik. Jeg maa sige, jeg tror ikke, dette er Socialdemokraternes Mening. Jeg vil i alt Fald tværtimod heroverfor hævde, at det var ønskeligt, at Ministeriet kunde blive siddende, indtil Perioden var ude, for at de nye Bebudelser af Balance kunde komme til at gaa den samme Vej som de andre Bebudelser, for at Tallene paa det kommende Statsregnskab kunde vise akkurat det samme: en bebudet Balance, som udebliver.

Nu har imidlertid et Parti her i Rigs-

dagen ment, at det er nødvendigt, at man siger sin Mening om Ministeriet i denne Situation, og saa er det klart, at man ikke kan holde sig tilbage. Man kan ikke ved at holde sig tilbage, saaledes som jeg ved, at de ærede Medlemmer af Venstre har haabet paa, ved at undlade at stemme indirekte støtte de Herrer. Det har de fremsat en Formodning om, men det kan de meget vel forstaa er fuldkommen umuligt. Naar Spørgsmaalet er sat under Diskussion, saaledes at Tinget skal udtale sig herom, vil jeg sige, at naar Ministeriet selv betegner sig som en Fortsættelse af det foregaaende, altsaa slæber hele det foregaaende Ministeriums Politik, Arven efter det, med sig, er der slet ikke andet at gøre for os, som har bekæmpet hele den Politik, end at sige, at vi ikke anser Ministeriet Neergaard for egnet til at styre Landets Anliggender. At der er kommet to nye Ministre til, kan i den Henseende ikke forandre noget; ingen af dem er kendt for Offentligheden i Henseende til deres Politik; begge Ministrene, ogsaa Udenrigsministeren, maa denne Gang dele Skæbne med det Selskab, de har forenet sig med. Om vi kan anvende de Ord, som findes i det bebudede socialdemokratiske Mistillidsvotum, til at udtale vor Mening, vil vi afgøre, naar disse Ord foreligger, og naar de er motiveret og vi ser Maaden, hvorpaa de motiveres.

Man har imidlertid drøftet de mulige Konsekvenser af et Valg. Baade den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, Hr. L. Rasmussen, og den ærede Ordfører for de Konservative, Hr. Pürschel, har drøftet eventuelle Muligheder vedrørende Valget, og jeg maa derfor gøre nogle Bemærkninger herom. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne haabede paa godt Samarbejde med det radikale Venstre. Jeg kan sige, at vi gengælder dette Haab. Om Haabet kan opfyldes, beror imidlertid ikke paa Ønsker, men paa, om den Politik, der føres, muliggør det. Da Socialdemokraterne vil noget andet end det radikale Venstre, beror Samarbejdet paa, om Socialdemokraterne vil føre en demokratisk Politik. En demokratisk Politik kan vi samarbejde med, ikke med en socialistisk Politik. Vort Partis Villie til Samarbejde hviler urokkelig i vort Partis Program.

Socialdemokraterne har erklæret, at de er rede til at danne Regering, og denne Udtalelse finder jeg bemærkelsesværdig, og jeg tror, alle Parter bør hilse den med Tilfredsstillelse. Det betyder, at Socialdemokraterne er gaaet bort fra en Barn-